

hedsforslag, nogen Sinde vil gaa ud af den Formue- og Indkomstskattelov, som vil fremtræde ved den almindelige Revision af vor Skattelovgivning.

Til sidst vender jeg tilbage til Spørgsmaalet om Embedsmændenes Diskretionspligt og deres Pligt til ikke at deltage i Spekulationsforretninger. Det ærede Medlem forekom mig at være inde paa en Omtale af Ting, som jeg aldeles ikke har været inde paa, at tillægge mig Ytringer, som jeg ingen Sinde i denne Sag har benyttet. Det ærede Medlem sagde, at han ikke vilde høre en Afhandling af mig om den personlige Frihed, det var ikke det, det kom an paa. Jeg har ikke sagt et eneste Ord om den personlige Frihed. Det ærede Medlem ytrede sig, som om jeg havde krympet mig ved at fremkomme med en Udtalelse paa dette Punkt. Jeg har tværtimod til en Begyndelse sagt, at det havde været en selvfølgelig Forudsætning lige fra Lovforslagets Fremsettelse, at vedkommende Embedsmænd var bundne til ikke at deltage i Spekulationsforretninger. Er det at krympe sig ved at udtale sig? Det ærede Medlem mente, at jeg havde som Finansminister hævdet mig en Ret til at spekulere. Derom kan jeg for det første sige, at jeg bryder mig i og for sig ikke om at have nogen Ret dertil, for naar jeg ikke har Lyst til at gøre det, kan Retten dertil være mig ligegyldig. Men jeg har hævdet, og det vil jeg gøre igen, at det er latterligt her at lovgive om, hvad en Finansminister maa gøre eller ikke med Hensyn til at købe Aktier ved lovlige Forretninger, og jeg vilde betragte det som en Insinuation, en fornærmelig Ting, hvis man i et Lovforslag vedtog en Bestemmelse, hvorefter Finansministeren var underkastet visse Forpligtelser, som andre Mennesker ikke havde. Og, som sagt, hvis en Finansminister vil spekulere, har han bedre Kilder til Kundskab end Blankethæfterne. Jeg kan forsikre det ærede Medlem — det vil han vel nok tro —, at en Finansminister her i Landet ved dog noget bedre Besked om Op- gang og Nedgang i Papirer, end man faar af Blankethæfter, der er en Maaned gamle. Dernæst vil jeg minde om, at Bankdirektøren i en stor Bank her i København ved dog alt det, som det ærede Medlem maa tro, at Embedsmændene faar at vide. Det ærede Medlem kan være fuldkommen overbevist om, at det Indblik bag Kulisserne, som Embedsmændene her tænkes at skulle kunne faa, det har de store Bankdirektører i høj Grad. Endelig er der for mig

intet til Hinder for at gentage — skønt jeg synes, saadan idelig Gentagelse maa trætte baade de to Ordførere og de faa Tilhørere, vi endnu har bevaret til denne Debat —, at jeg anser det for en Selvfølge, at Embedsmændene i Finansministeriet, hvem dette Tilsyn er betroet, ikke driver Spekulationsforretninger, og at det selvfølgelig vil regnes dem til Skade og vilde kunne drage Følger efter sig for dem, hvis de gjorde det. Da jeg imidlertid har ment dette lige fra det Øjeblik, da jeg fremsatte dette Lovforslag, maa jeg bede det ærede Medlem om at tage de Ord tilbage, at jeg har krympet mig ved at sige noget, der er saa selvfølgeligt, som jeg synes, dette er.

Schovelin: Ja, naar Enden er god, er alting godt, og det lykkedes altsaa om- sider at faa en klar og utvetydig Erklæring af den højtærede Finansminister. Jeg skal derefter tillade mig at tage mit Ændringsforslag til § 16 tilbage.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Ændringsforslag Nr. 2 til § 16 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Schovelin: Det var mig ogsaa en Tilfredsstillelse at høre den højtærede Finansminister sige, at den Bemærkning, jeg læste op af min Udtalelse, og som tydelig viser mit Standpunkt, havde han overhørt. Jeg troede, der forelaa en Fejlhuskning, men det er altsaa en Hørefejl, hvad der er højest menneskeligt og tilgiveligt, og jeg skal ikke komme ind paa det Punkt igen.

Jeg skal endnu blot gøre en Bemærkning om det Spørgsmaal, hvorvidt man nogen Sinde skulde kunne komme af med den ominøse Paragraf i Stempelovgivningen, som den højtærede Finansminister har Æren af, den saakaldte Skatteparagraf. For det første beskæmmer Haabet ikke, og jeg haaber, at det sker; men om det sker eller ej, vil netop afhænge af, hvorledes Tilsynet gennemfører denne Lov. Gennemfører det den paa en inkvisitorisk, indiskret Maade, generer det de næringsdrivende, kunde det maaske nok give Lovgivningsmagten Anledning til at tage den Sag op, idet Klagerne blev saa store, at det var ganske naturligt, om man fra Rigsdagens Side tog hele Spørgsmaalet op. Anderledes stiller Sagen sig, hvis det skulde vise sig, at man fra de næringsdrivendes Side har næret en Frygt for Spøgelser.